

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen – nummer fem

Hur länge? Det femte sigillet

Jeff Pippenger

2025-12-07

När ”ljuset för den tiden ges” blir det antingen ”mottaget” eller ”förkastat”. Den åtskillnad som åstadkoms när ljuset införs är det eviga evangeliets verk, vilket inte endast innefattar beseglingen av Guds folk, utan även åtskillnaden mellan vetet och ogräset. Den slutliga prövnings- och åtskillnadsprocessen började vid 11 september, när den profetiska frågan lyder: ”hur länge?” och det profetiska svaret är: ”till söndagslagen.” Det sista omnämnandet av symbolen ”hur länge” återfinns i det femte inseglet i Uppenbarelsboken.

Och när han hade öppnat det femte sigillet, såg jag under altaret själar av dem som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de höll fast vid. Och de ropade med hög röst och sade: Hur länge, Herre, du helige och sanne, dröjer du med att döma och hämna vårt blod på dem som bor på jorden?

Och åt var och en av dem gavs vita kläder; och det blev sagt till dem, att de ännu en liten tid skulle vila, till dess att också deras medtjänare och deras bröder, som skulle dödas såsom de hade blivit dödade, hade blivit fulltaliga. Uppenbarelsboken 6:9–11.

Inspirationen förlägger svaret på frågan ”hur länge”, ställd av ”deras själar som hade blivit dräpta”, till framtiden, då en andra grupp påvliga martyrer har fullbordats. Detta börjar vid söndagslagen, och av denna anledning identifierar syster White Uppenbarelsbokens artonde kapitel som uppfyllelsen av den andra gruppen martyrer. Det finns två ”röster” i de fem första verserna; den första rösten markerar 11 september, och den andra rösten kallar män och kvinnor ut ur Babylon vid söndagslagen. Syster White identifierar symbolen ”hur länge” i det femte inseglet med de fem första verserna i Uppenbarelsboken arton för att utstaka perioden från 11 september till söndagslagen. Fokus ligger inte på att skilja ut och besegla Guds folk, utan på domen över påvedömet för mordet på martyrer i den gångna historien och på de martyrer under söndagslagskrisen som utgör den andra gruppen påvliga martyrer.

”När det femte inseglet öppnades såg Johannes, uppenbarelsens mottagare, i en syn under altaret skaran av dem som hade blivit dödade för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Därefter följde de scener som beskrivs i Uppenbarelsbokens artonde kapitel, när de som är trogna och sanna kallas ut från Babylon. [Uppenbarelsboken 18:1–5, citerat.]” Manuscript Releases, volym 20, 14.

I det andra avsnittet, där hon identifierar det femte sigillet martyrer och den framtida och andra gruppen av martyrer som fullbordas i söndagslagskrisen, säger hon att dessa scener ”skulle ligga i

en framtida tidsperiod”. De två rösterna i Uppenbarelseboken arton representerar ”den framtida tidsperioden”. Den första rösten i början vid 11 september och den andra rösten vid söndagslagen

”Och när han öppnade det femte sigillet, såg jag under altaret deras själar som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de höll fast vid; och de ropade med hög röst och sade: Hur länge, Herre, du Helige och Sanne, dröjer du med att döma och utkräva hämnd för vårt blod på dem som bor på jorden? Och åt var och en av dem gavs vita kläder [De förklarades rena och heliga]; och det sades till dem, att de ännu en liten tid skulle vila, till dess att också deras medtjänare och deras bröder, som skulle dödas såsom de, hade blivit fulltaliga” [Uppenbarelseboken 6:9–11]. Här framställdes för Johannes scener som inte var verklighet då, utan sådant som skulle inträffa under en framtida tidsperiod.

”Uppenbarelseboken 8:1–4 citerad.” Manuscript Releases, volym 20, 197.

Syster White förknippar fullbordandet av bildandet av den andra gruppen martyrer med framtiden, och i det andra avsnittet citerar hon Uppenbarelseboken 18:1–5, där en röst identifieras i de tre första verserna och en annan röst i verserna fyra och fem. Den första rösten markerar 11 september, då New Yorks stora byggnader föll samman, och den andra rösten är söndagslagen, när Guds andra hjord kallas ut ur Babylon. I det andra avsnittet hänvisar hon till Uppenbarelseboken kapitel åtta och de fyra första verserna, vilka identifierar öppnandet av det sjunde inseglet, då glödande kol från altaret kastas ned på jorden, vilket överensstämmer med pingsten, då eld kom från himlen och upplyste lärjungarna, liksom Elias tolv stenar blev upplysta och såsom det framställdes genom eldstungor över lärjungarna.

Hur länge? Sakarja och Johannes

Hur länge är en profetisk symbol för tidsperioden från 9/11 fram till söndagslagen, vilken har förebildats i berättelsen om berget Karmel, milleriternas historia från 1840 till 1844, Moses historia från den åttonde till den tionde plågan, vittnesbördet från martyrerna under det femte inseglet, och i Sakarja ställs frågan: ”Hur länge” skall det dröja innan Gud förbarmar sig över Jerusalem, som hade varit i Babylon i sjuttio år.

Då tog Herrens ängel till orda och sade: O Herre Sebaot, hur länge skall du undanhålla din barmhärthet från Jerusalem och Juda städer, mot vilka du har varit förbittrad dessa sjuttio år?

Och HERREN svarade ängeln som talade med mig med goda ord, trösterika ord.

Så sade ängeln som talade med mig till mig: Ropa och säg: Så säger härskarornas Herre: Jag nitälskar för Jerusalem och för Sion med stor nitälskan. Och jag är mycket förtörnad på de hednafolk som känner trygghet; ty jag var endast litet förtörnad, men de hjälpte till att främja olyckan. Därför säger Herren så: Jag har återvänt till Jerusalem med barmhärthet; mitt hus skall byggas där, säger härskarornas Herre, och mätsnöret skall sträckas ut över Jerusalem. Ropa vidare och säg: Så säger härskarornas Herre: Mina städer skall åter flöda över av välstånd; och Herren skall åter trösta Sion och åter utvälja Jerusalem. Sakarja 1:12–17.

Syster White likställer uttryckligen Sakarias ”sjuttio år” — under vilka det bokstavliga forntida Israel var i fångenskap under det bokstavliga Babylon — med de ett tusen två hundra sextio åren

från 538 till 1798, under vilka det andliga Israel (de kristna) var i träldom under det andliga Babylon (den romersk-katolska kyrkan).

”Guds församling på jorden befann sig sannerligen i fångenskap under denna långa period av obeveklig förföljelse, lika visst som Israels barn hölls fångna i Babylon under exilens tid.”

Prophets and Kings, 714.

År 1798, vid slutet av de ettusen tvåhundra sextio åren, kom det första av de tre budskap som i Uppenbarelseboken fjorton framställs som änglar. Det andra kom den 19 april 1844 och det tredje den 22 oktober 1844. Den historia som symboliseras av frågan: ”hur länge” sträcker sig från 9/11 till söndagslagen, och denna tidsperiod förebildades i adventismens början i den milleritiska rörelsen från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844. Denna period illustreras symboliskt av Johannes Uppenbararen i kapitel tio, när Johannes äter den lilla bokrullen som var söt i hans mun men blev bitter i hans buk.

Och rösten som jag hade hört från himlen talade åter till mig och sade: Gå och ta den lilla bokrullen som är öppen i handen på ängeln som står på havet och på jorden. Och jag gick till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla bokrullen. Och han sade till mig: Ta den och åt upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung. Och jag tog den lilla bokrullen ur ängeln hand och åt upp den; och i min mun var den söt såsom honung. Men så snart jag hade ätit den, blev min buk bitter.

Och han sade till mig: Du måste åter profetera om många folk och nationer och tungomål och kungar. Uppenbarelseboken 10:8–11.

Den historia som Johannes illustrerar representeras av boken som åts upp, ty ätandet representerade att milleriterna kom till förståelse av budskapet och deras erfarenhet av att förkunna detta budskap. När Johannes därför omedelbart efter att denna historia har framställts får höra att han måste profetera igen, är det profeterande som där identifieras historien från 1840 till 1844. Johannes får höra att milleriternas historia från 1840 till 1844 upprepas i adventismens sluthistoria. Så snart Johannes får höra att han måste profetera igen, får han befallning att mäta templet.

Och åt mig gavs ett rör, likt en stav; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne. Men förgården som ligger utanför templet skall du lämna åsido och inte mäta den, ty den är given åt hedningarna; och den heliga staden skall de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader. Uppenbarelseboken 11:1, 2.

Det verk som gavs åt adventismen efter den 22 oktober 1844 framställdes av Johannes som att mäta eller bygga templet, i överensstämmelse med det löfte som framläggs i Sakarja, att ”en mätsnodd åter skulle sträckas ut över Jerusalem” — ty Herren skulle ”ännu utvälja Jerusalem”. Den historia som framställs vid adventismens början genom den filadelfiska rörelsen inom den milleritiska adventismen upprepas vid adventismens slut genom den filadelfiska rörelsen hos de etthundrafyrtiofyra tusen. Vid den stora besvikelsen den 22 oktober 1844 började en tidsperiod, framställd som ”dagarna då den sjunde ängeln röst hörs”.

Men i de dagar då den sjunde ängels röst ljuder, när han börjar blåsa i basunen, skall Guds hemlighet fullbordas, så som han har förkunnat för sina tjänare profeterna. Uppenbarelseboken 10:7.

Budskapet var ljuvt för milleriterna när den islamiska tidsprofetian om det andra veet uppfylldes precis så som milleriterna i förväg hade förutsagt före den 11 augusti 1840. Budskapet blev bittert i magen vid den stora besvikelsen den 22 oktober 1844. Så snart Johannes har avslutat framställningen av historien från 1840 till 1844, får han veta att han måste göra exakt samma sak (profetera) igen. Därefter blir han tillsagd att mäta Jerusalem, och när han gör det stämmer han överens med Sakarjas profetia om att Herren utväljer Jerusalem. Från och med den 22 oktober 1844 framställs den profetiska historien som ”dagarna då den sjunde ängels röst ljuder”. ”Dagarna” i den sjunde ängels (det tredje veets) budskap (röst) betecknar en tidsperiod då Kristi gudom skulle för evigt förenas med den mänsklighet som skulle utgöra de etthundrafyrtiofyra tusen. Detta verk fördröjdes genom upproret år 1863, och den 11 september började den sjunde ängels basunstöt (det tredje veet) återigen att ljuda.

I den heliga historien utvalde Herren Jerusalem till att låta sitt namn vara där, och hans ”namn” är hans karaktär. Jerusalem och Sion åsyftas av Sakarja när han säger: ”Jag brinner av nitälskan för Jerusalem och för Sion med stor nitälskan”, och därefter: ”Herren skall ännu trösta Sion och ännu en gång utvälja Jerusalem.” Sion blir tröstad när det tar emot den Helige Ande, som är ”Hjälparen”. Den Helige Andes tröst började vid 9/11, i överensstämmelse med att Kristus andades på lärjungarna efter sin nedstigning från mötet med Fadern efter sin uppståndelse. Den Helige Andes uppenbarelse ökade starkt vid pingsten. Den perioden började med att förstlingsoffret uppstod, och den slutade med pingstens förstlingsoffer, när hela världen därefter hörde budskapet.

Trösta, trösta mitt folk, säger er Gud. Tala ljuvligt till Jerusalem och ropa till henne, att hennes vedermöda är fullbordad, att hennes missgärning är förlåten; ty av Herrens hand har hon fått dubbelt igen för alla sina synder. Jesaja 41:1, 2.

De etthundrafyrtiofyra tusen förseglas när ”deras missgärning är försonad”. Detta sker strax före söndagslagen, då de upphöjs som det pingstliga förstlingsoffret medan de tar emot den Helige Andes utgjutelse utan mått, sådan lärjungarna förebildade vid pingsten. Det regnstänk som började vid 11 september blir en full utgjutelse vid söndagslagen. I historien sträcker sig det första förstlingsoffret vid 11 september fram till förstlingsoffret vid söndagslagen, när de etthundrafyrtiofyra tusen förseglas och bereds som ett offer att upphöjas såsom ett baner från söndagslagen intill nådatidens slut. Denna historia framställs genom de tre första verserna i Uppenbarelseboken arton, som förkunnar Babylons fall, vilket är den bibliska symbol som betecknar en ”fördubbling”.

Och efter detta såg jag en annan ängel komma ned från himlen, som hade stor makt; och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för alla orena andar och en bur för alla orena och avskyvärda fåglar. Ty alla folk har druckit av hennes otukts vredesvin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom överflödet av hennes yppighet. Uppenbarelseboken 18:1–3.

Genom hela Skriften representerar en fördubbling av uttryck eller ord det fullkomliga uppfyllandet av Babylons fall i de sista dagarna. Det är Alpha och Omegas kännetecken, han som alltid illustrerar slutet på en sak genom dess början. Babylons två fall representeras som Nimrod och Belsassar. Nimrod var Babylons början, när det helt enkelt var Babel. Nimrods fall representerade Belsassars fall, och den andre ängelns budskap och ängeln i Uppenbarelseboken artons budskap är att Nimrods fall vid Babylons början representerade Belsassars fall vid slutet, ty Alpha och Omega illustrerar alltid slutet på en sak genom dess början.

Nimrods torn störtades som en symbol för hans fall, och han var en förebild för Tvillingtornens fall den 11 september. Belsassars fall var skriften på väggen, som markerade slutet på Babylons sjuttioåriga välde som det första riket i Bibelns profetia, och var därmed en förebild för Förenta staternas fall vid slutet av de symboliska ”sjuttio år, såsom en konungs dagar” i Jesaja tjugotre, vilka representerar Förenta staternas historia från 1798 fram till söndagslagen. Belsassars skrift på väggen representerar den tidpunkt då skiljemuren mellan kyrka och stat faller vid söndagslagen, vilket är själva den punkt där det sjätte riket i Bibelns profetia upphör, alldeles såsom Belsassar blev dödad just den natten. Handskriften på väggen är den lag som skrivs och som omstörtar skiljemuren mellan kyrka och stat i konstitutionen.

Den ”historia” som representeras från 11 september fram till söndagslagen och därefter till avslutningen av människans nådatid och de sju sista plågorna är den historiska period som i Guds ord symboliseras genom en fördubbling av fraser eller ord. Under denna period utgöts den Helige Ande, med början i ett stänkande från 11 september fram till söndagslagen och därefter i det fulla utgjutandet. Den Helige Ande har av Kristus framställts som ”Hjälparen”, vilken, när han kom, skulle visa Guds folk allting.

Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er. Johannes 14:26.

Den helige Ande förmedlas till de etthundrafyrtiofyra tusen genom den ”gyllene oljan”, som också är ”regnet”, och som också är ”Hjälparen”. När den framställs som ”Hjälparen” identifierar den helige Ande en särskild manifestation av den helige Ande.

Guds folk har alltid ägt den helige Ande när de har uppfyllt evangeliets villkor, men i tider av verklig helig väckelse, ”såsom i forna år”, då en särskild uppenbarelse av den helige Ande ges åt en samlad kropp, framställs den helige Ande som Hjälparen. Än viktigare är att den samlade kroppen får sitt minne övat av Hjälparen, när han ”påminner” dem om ”allt”. Detta bekräftar att de människor som deltar i denna uppenbarelse har en äkta erfarenhet, ty den helige Ande deltar i deras sinnens verksamhet, eftersom han påverkar tankeprocessen när han för ”allt” till deras ”åminnelse”.

Det mänskliga minnet utgör tillsammans med de andra beståndsdelarna, såsom omdöme, intelligens, förnuft och samvete, människans högre natur, vilken aposteln Paulus benämner ”sinnet”. Den högre naturen är antingen det köttliga sinnet eller Kristi sinne.

Ty köttets sinne är fiendskap mot Gud; det underordnar sig inte Guds lag, och det kan det inte heller. Romarbrevet 8:7.

Ty vem har lärt känna Herrens sinne, så att han skulle kunna undervisa honom? Men vi har Kristi sinne. 1 Korinthierbrevet 2:16.

Den lägre naturen, eller köttet, utgörs av de nervösa, emotionella och hormonella systemen som är förbundna med sinnena, vilka är "själens avenyer". Den högre naturen är avsedd att härska över den lägre och framställs därför som fästningen, och fästningen är ständigt under angrepp från sinnena (den lägre naturen), och angreppen riktas mot fästningen genom de avenyer som leder in i fästningen. Inne i den högre naturens fästning finns ett kommandocentrum, eller det som syster White kallar citadellet. Citadellet är det allra heligaste i helgedomen, vilken är indelad i två grundläggande avdelningar. Förgården är köttet, eller den lägre naturen, och för att komma in i förgården eller också för att föra blodet in i det heliga krävdes det att man passerade genom ett förhänge eller en slöja. Förgården avgränsas i båda ändar av förhängena.

genom en ny och levande väg, som han har invigt åt oss, genom förhänget, det vill säga sitt kött. Hebreerbrevet 10:20.

Helgedomen är indelad i två delar: förgården och helgedomen. Helgedomen är i sin tur indelad i två delar, liksom den högre naturen. Den högre naturen delas upp i två områden. Det ena av dessa områden representeras av det heliga, och det andra av det allra heligaste. Det heliga representerar de mentala verksamheter som är nödvändiga för att människan skall fungera, men det allra heligaste är det område där Gud och människan möts. Det allra heligaste är Guds tronrum, och de som är omvända sitter med Kristus i den himmelska världen.

Och han har uppväckt oss tillsammans med honom och satt oss tillsammans med honom i den himmelska världen i Kristus Jesus. Efesierbrevet 2:6.

Versen är hämtad ur ett avsnitt där, flera verser tidigare men helt och hållet i samma tankeflöde, Jesus sitter i den himmelska världen, liksom också hans folk.

Som han verkade i Kristus, när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlarna. Efesierbrevet 1:20.

Kristus och hans folk sitter tillsammans i det Allraheligaste. Kristus uppstod och satte sig därefter i den himmelska världen, och hans folk har uppväckts och fått sitt säte i tronsalen i det Allraheligaste. Paulus visar att de som i vers sex har uppväckts, i den föregående versen har blivit uppväckta från synden.

Också när vi var döda i synder har han gjort oss levande tillsammans med Kristus, av nåd är ni frälsta, och han har uppväckt oss tillsammans med honom och satt oss tillsammans med honom i den himmelska världen i Kristus Jesus. Efesierbrevet 1:5, 6.

Den fullkomliga uppfyllelsen av avsnittet i Efesierbrevet är de två vittnena i Uppenbarelseboken elva, de elva som uppväcks och därefter tas upp till himlen som ett banér — men också för att sättas på himmelska platser. I det Allraheligaste representerar de två vittnena mänskligheten i Guds

egen närvaro, och deras rättfärdiggörelse för att vara sittande där är det märke som var och en av dem bär. Detta märke är Guds sigill, och Guds sigill betecknar att människan har blivit ett med det gudomliga, och detta sigill representeras av det faktum att Hjälparen, som är den Helige Ande, förblir i det Allraheligaste i "deras" högre natur. Det Allraheligaste är Guds tronrum där det gudomliga och det mänskliga förenas, och det representerar det mänskliga templet vars högre natur inbegriper ett Allraheligaste där både gudomlighet och mänsklighet sitter tillsammans.

Utgjutelsen av "Hjälparen" är beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, och den markerar en förändring i frälsningshistorien, ty vid den tiden övergår församlingen från den stridande församlingen till den triumferande församlingen. Vid den tiden förändras den från de etthundrafyrtiofyra tusens laodikeiska rörelse till de etthundrafyrtiofyra tusens filadelfiska rörelse. Vid den tiden förändras den från den sjunde församlingens erfarenhet till den sjätte församlingens erfarenhet, och den sjätte församlingen var milleriterna. Ett profetiskt kännetecken för den sjätte församlingen, Filadelfia, sådan den uppfylldes genom milleriternas rörelse, är att den aldrig var en församling. Den var endast en rörelse ända fram till 1856, då båda makarna White identifierade rörelsen som laodikeisk. Sju år senare bildades den lagliga församlingen.

Den frälsningsmässiga förändringen vid söndagslagen förebildades av den frälsningsmässiga förändringen vid pingsten, vilken markerade Kristi insättning som överstepräst.

"Pingstutgjutelsen var himlens tillkännagivande att Återlösarens invigning hade fullbordats. Enligt sitt löfte hade Han sänt den helige Ande från himlen till sina efterföljare som ett tecken på att Han, såsom präst och konung, hade mottagit all makt i himlen och på jorden och var den Smorde över sitt folk." Apostlagärningarna, 38.

När det sena regnet utan mått utgjuts över de etthundrafyrtiofyra tusen vid söndagslagen, kommer det att vara "Himlens budskap" att den kämpande församlingen har nått sitt slut och den triumferande församlingen har trätt fram. Kristi insättning vid pingsten i helgedomen därovan typifierar smörjelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen vid söndagslagen.

Den "pingstliga" utgjutelsen, som identifierade Kristus som den Smorde, representerade hans smörjelse i invigningsceremonin i himlen, men han hade också blivit smord vid sitt dop. Hans dop (9/11) fram till Pingsten (söndagslagen) representeras också på nytt tre och ett halvt år efter hans dop genom hans faktiska död, begravning och uppståndelse (förstlingsfruktens högtid). 9/11 representeras därför vid hans dop och också vid hans uppståndelse. Hans symboliska uppståndelse och hans bokstavliga uppståndelse markerar början på två profetiska linjer som båda slutar vid Pingsten. Båda historiska förloppen börjar med förstlingsfruktsofferets uppståndelse.

Men nu har Kristus uppstått från de döda och blivit förstlingen av dem som har insomnat. Ty eftersom döden kom genom en människa, kom också de dödas uppståndelse genom en människa. Ty liksom alla dör i Adam, så skall också alla göras levande i Kristus. Men var och en i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därefter de som tillhör Kristus vid hans ankomst. 1 Korinthierbrevet 15:20–23.

Kristus är förstlingsoffret vid sin uppståndelse, vilket markerar början på den "pingsttid" som avslutas med Pingstens förstlingsoffer. Kristi uppståndelse är kornskörden, och vetet är de som

”därefter” ”tillhör Kristus vid hans ankomst”. De som kommer ”därefter” i förhållande till Kristi uppståndelse är ”de som tillhör Kristus vid hans ankomst” och representerar således den slutliga inbärgningen av trofasta själar vid världens slut, sådan den framställdes genom de tre tusen själar som samlades vid Pingsten.

Versen behandlar också uppståndelsen i termer av döden. Döden började med Adam och drabbar alla människor, men den gör det ”i” ”ordning”. I Apostlagärningarna återger Petrus att när Joels bok då uppfylldes, skulle människorna sända sina synder i förväg till domen, för att de måtte bli utplånade, när tider av vederkvickelse kom från Hjälparens närvaro. Kristus såg vid den tiden inte i domens böcker för att utplåna synden, ty domen låg mer än arton hundra år i framtiden.

Hänvisningen till ”var och en i sin ordning” börjar med Adam och identifierar därmed domen över de döda från Adam och framåt till dess att tider av vederkvickelse kommer. När det sena regnet kommer, övergår domen från de döda till de levande. Under den tidsperiod som versen framställer (från Kristi uppståndelse till Pingsten), från kornets förstlingsfrukter till vetets förstlingsfrukter, faller regnet under domen över de levande, och medan regnet faller skiljer det budskap som regnet representerar vetet från ogräset. Vid söndagslagen, som är Pingsten, är vetet inte längre blandat med ogräs, och vetets förstlingsoffer i form av två viftofferade bröd lyfts upp. Reningsprocessen från 11 september fram till söndagslagen framställs också i Malaki tre, när förbundets Budbärare renar och även luttrar leviterna, och Han gör det genom ”eld”. ”Eld” är en symbol för ett budskap, såsom framställt genom eldstungor vid Pingsten. I den historia som här behandlas skulle åtskillnaden mellan de två klasserna, vilken frambringar de ett hundra fyrtiofyra tusen som är de två viftofferade bröden framställda genom Pingstens förstlingsfrukter, vara grundligt bakade, ty de var det enda offer som inneslöt ett sinnebildligt tecken på synd.

Dessa två viftofferbröd var syrade, och surdeg är en symbol för synd. Denna surdeg förtärdes i ugnens eld, sådan den framställs genom Förbundets Budbärarens renande eld. Jesaja identifierar i kapitel tjugosju en debatt som börjar vid 9/11, vilken han kallar ”östanvindens dag”. Avsnittet lär att det är genom debatten som Israels synder försonas. ”Debatten” står mellan det sanna budskapet om det sena regnet och alla de andra falska budskap om det sena regnet som finns. Ett budskap är ”eld”, och ”eld” är vad Förbundets Budbärare använder för att rena och luttra. Debatten om budskapet om det sena regnet avlägsnar surdegen från det pingstliga förstlingsvetets offer som lyfts upp vid söndagslagen. De etthundrafyrtiofyra tusen är det pingstliga förstlingsvetets offer, vilka övervinner genom hans blods rättfärdiggörelse och helgelsen genom sitt vittnesbörd, ty även om det är Ordet som helgar, sker det endast när Ordet förmedlas som ett budskap. Framläggandet av budskapet gör det möjligt för de etthundrafyrtiofyra tusen att leva, och framläggandet av ett falskt budskap om det sena regnet frambringar död.

Och de övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord; och de älskade inte sina liv ända till döden. Uppenbarelseboken 12:11.

De etthundrafyrtiofyra tusen följer Kristus i att segra, såsom han segrade, ty profetiskt följer de Kristus.

Det är de som inte har befläckt sig med kvinnor, ty de är jungfrur. Det är de som följer Lammet varthelst det går. Dessa har blivit friköpta från människorna såsom en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Uppenbarelseboken 14:4.

Här i den fjärde versen i Uppenbarelseboken fjorton identifieras de etthundrafyrtiofyra tusen som ”förstlingsfrukter”. De identifieras också som ”jungfrur”, och inspirationen har underrättat oss om att liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus tjugofem åskådliggör adventfolkets erfarenhet. De är inte bara ”jungfrur”, de är inte ”besmittade med kvinnor”, ty den prövnings- och avskiljningsprocess som frambringade de etthundrafyrtiofyra tusen frambringade en åtskillnad mellan de etthundrafyrtiofyra tusen och ”alla” de falska religionerna. ”Dessa” följer Lammet varthelst det går, och såsom förstlingsoffer måste de följa Kristus i hans död, begravning och uppståndelse.

I Uppenbarelseboken, kapitel elva, vers elva, blir de två vittnen som skall uppresas såsom ett baner först dödade, och därefter, efter tre och en halv dag, uppväcks de såsom ett förstlingsoffer, liksom Kristus. Det förstlingsoffer som var och är Kristus innefattade att förbundets blod utgöts för att återlösa dem som hade blivit bankrutta genom en laodiceisk erfarenhet. I en enda vers, (vers fyra), framläggs hela denna korta sammanfattning av de olika linjerna av profetiskt ljus som är förbundna med de etthundrafyrtiofyra tusen. Och detta framläggs i Uppenbarelseboken 144 genom Palmonis hand, den underbare räknaren. En fördubbling i Skriften representerar den sena regnets historia, och det sena regnet är där och då Hjälparen utgjuts över Guds folk.

Hur ljuvliga är inte på bergen stegen av den som bär fram glada budskap, som förkunnar frid, som bär fram glada budskap om det goda, som förkunnar frälsning, som säger till Sion: Din Gud regerar! Dina väktare skall upplyfta sin röst; tillsammans skall de sjunga, ty de skall se det med egna ögon, när Herren återupprättar Sion. Brist ut i jubel, sjung tillsammans, ni Jerusalems öde platser; ty Herren har tröstat sitt folk, han har återlöst Jerusalem. Herren har blottat sin heliga arm inför alla hednafolkens ögon; och alla jordens ändar skall se vår Guds frälsning. Drag bort, drag bort, gå ut därifrån, rör inte vid något orent; gå ut ur hennes mitt; var rena, ni som bär Herrens kärlek. Jesaja 52:7–11.

Sion H6726 är detsamma som H6725, vilket betyder ”känslan av framträdande; en monumental eller vägledande pelare: – tecken, titel, vägvisare.” Sion är en symbol för baneret för de ett hundra fyrtiofyra tusen, och i avsnittet har de redan mottagit det sena regnet, ty de har redan förkunnat och framlagt de goda tidningarna om frid. Lika betecknande för detta faktum är att de ser ”öga mot öga”, vilket representerar lärjungarna vid pingsten, ty de tio dagarna före pingsten representerar en period av enhet. Herren ”har” (vilket anger förfluten tid) redan fullbordat tre ting för dem som bär fram goda tidningar. Han har ”tröstat sitt folk”, ”återlöst Jerusalem” och ”blottat sin heliga arm inför alla hednafolkens ögon”.

Han ”tröstade” sitt folk vid 11 september och markerade därmed början på den prövningsprocess i Malaki kapitel tre som avslutas vid söndagslagen, när Han upphöjer baneret för förstlingsoffer såsom det framställs genom att ”blotta sin heliga arm inför alla hednafolkens ögon”. Han tröstar, återlöser och upphöjer de etthundrafyrtiofyra tusen. Vid 11 september tröstar Han och inleder reningsprocessen, där Han återlöser sitt folk och sedan upphöjer dem som ett baner, eller, som

Malaki säger, så att ”Judas och Jerusalems offergåva skall behaga” ”såsom i forna dagar”.

Och han skall sitta såsom en smältare och renare av silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offer behaga Herren, såsom i forna dagar och såsom i gången tid. Malaki 3:3, 4.

Vi kommer att avsluta våra överväganden om ”hur länge” i nästa artikel.

”Hans kastskevel är i hans hand, och han skall noggrant rensa sin tröskplats och samla sitt vete i ladan.” Matteus 3:12. Detta var en av rensningens tider. Genom sanningens ord höll agnarna på att skiljas från vetet. Därför att de var alltför fåfänga och självrättfärdiga för att ta emot tillrättavisning, alltför världsälskande för att godta ett liv i ödmjukhet, vände sig många bort från Jesus. Många gör fortfarande detsamma. Själar provas i dag såsom dessa lärjungar provades i synagogan i Kapernaum. När sanningen tillämpas på hjärtat, ser de att deras liv inte överensstämmer med Guds vilja. De ser behovet av en fullständig förändring hos sig själva; men de är inte villiga att ta sig an det självförnekande arbetet. Därför blir de förbittrade när deras synder uppenbaras. De går bort förargade, såsom lärjungarna lämnade Jesus, mumlande: ”Detta är ett hårt tal; vem står ut med att höra det?” The Desire of Ages, 392.